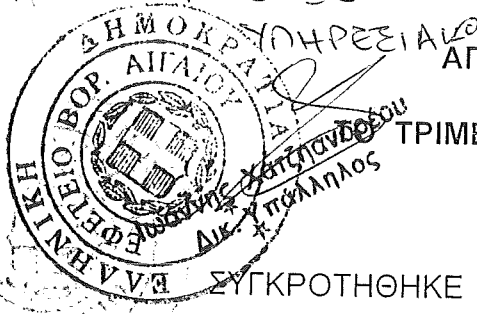

9

ΑΤΕΛΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΗ 18 /2022

ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

(Μεταβατική έδρα Χίου)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Ελένη Πολυχρόνου, Πρόεδρο Εφετών, Αθηνά Μίξιου, Εφέτη, Σοφία Τσιβούλη, Εφέτη-Εισηγήτρια και από τη Γραμματέα Μαριάννα Σπάρταλη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Δεκεμβρίου 2021, για να δικάσει τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1/ 26-2-2021 έφεση κατά της υπ' αρ. 27/2020 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χίου (τακτική διαδικασία) μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ-ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, με ΑΦΜ 090165560, που παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του Σταματίας Κοκολιά (ΑΜ ΔΣ Χίου 190), η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ-ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Δήμου Χίου, που εδρεύει στη Χίο, στην οδό Δημοκρατίας αρ.2 και εκπροσωπείται νόμιμα, με ΑΦΜ 997895268, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του Νικολάου Νύκτα (ΑΜ ΔΣ Χίου 97), διορισθέντος με την υπ' αρ. 1095/20-12-2017 απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής του εν λόγω Δήμου, ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

Ο ενάγων και ήδη εφεσίβλητος άσκησε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χίου την από 21-3-2019 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 193/Τ.Π./1/21-3-2019 αγωγή σε βάρος του εναγόμενου και ήδη εκκαλούντος, επί της οποίας εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, η υπ' αριθμό 27/2020 οριστική απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου, με την οποία έγινε εν μέρει δεκτή η αγωγή. Κατά της ανωτέρω απόφασης, το εναγόμενο κατέθεσε στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου την από 23-2-2021 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1/26-2-2021 έφεσή του, η οποία προσδιορίσθηκε, με την υπ' αριθ. 3/3-6-2021 πράξη του Προέδρου Πρωτοδικών Χίου, κατ' εντολή της Προέδρου Εφετών Βορείου Αιγαίου, για να δικασθεί κατά τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, που παραστάθηκαν όπως αναφέρεται παραπάνω αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις, που κατέθεσαν εμπρόθεσμα ζήτησαν να γίνουν δεκτοί οι ισχυρισμοί τους και όσα αναφέρονται σε αυτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Η κρινόμενη έφεση κατά της υπ' αριθμό 27/31-12-2020 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χίου, που εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων, κατά την τακτική διαδικασία, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495, 511, 513, 516, 517, 518 παρ.1 ΚΠολΔ), ήτοι εντός της προθεσμίας των τριάντα ημερών από την επίδοση της εκκαλουμένης οριστικής απόφασης στο εκκαλούν, Ελληνικό Δημόσιο, η οποία έλαβε χώρα την 27-1-2021 (βλ. επισημείωση της δικαστικής επιμελήτριας Αθηνών Αγγελικής Ματσάγκου επί του επιδοθέντος αντιγράφου της εκκαλουμένης) και η έφεση κατατέθηκε στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου στις 26-2-2021, όπως προκύπτει από τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1/26-2-2021 πράξη της Γραμματέως αυτού επί του επικυρωμένου αντιγράφου της έφεσης. Πρέπει, επομένως, η έφεση να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και την ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της (άρθρο 533 § 1 ΚΠολΔ), κατά την αυτή ως άνω διαδικασία, δεδομένου ότι για το παραδεκτό της συζήτησής της δεν απαιτείται η κατάθεση παραβόλου, αφού εκκαλούν είναι το Ελληνικό Δημόσιο, το οποίο απαλλάσσεται από την παραπάνω υποχρέωση.

Με την από 21-3-2019 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 193/Τ.Π./1/21-3-2019 αγωγή του ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χίου κατά του νυν εκκαλούντος και κατά του Υπουργού Μεταναστευτικής Πολιτικής, ο ενάγων και ήδη εφεσίβλητος εξέθετε τα ακόλουθα: Ότι την 7-1-2016 καταρτίσθηκε μεταξύ αυτού και του (πρώτου) εναγόμενου Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Αναπληρωτή Υπουργό Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, σύμβαση δωρεάν παραχώρησης χρήσης ακινήτου (χρησιδανείου), δυνάμει της οποίας ο ίδιος (ενάγων) παραχώρησε στο πρώτο εναγόμενο και, συγκεκριμένα, προς το Υπουργείο Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, χωρίς αντάλλαγμα,

τη χρήση του προσδιοριζόμενου στην αγωγή τμήματος του περιγραφόμενου σ' αυτήν ακινήτου, του οποίου είναι κύριος, προκειμένου να χρησιμοποιηθεί για την εγκατάσταση Κέντρου Πρώτης Υποδοχής πολιτών τρίτων χωρών, που εισέρχονται παράτυπα στη χώρα. Ότι η παραπάνω σύμβαση συμφωνήθηκε ορισμένου χρόνου, με διάρκεια τρία έτη, ήτοι από 7-1-2016 έως 6-1-2019, με δυνατότητα ανανέωσής της για άλλα δύο έτη, κατόπιν συμφωνίας των δύο μερών. Ότι η διάρκεια της άνω σύμβασης έληξε την 6-1-2019 και ουδέποτε

υπήρξε συμφωνία των συμβαλλομένων μερών για ανανέωσή της, αλλά, αντίθετα, ο ίδιος (Δήμος Χίου) δήλωσε ρητά και εγγράφως, με το αναφερόμενο έγγραφο του, ότι δεν επιθυμεί την προταθείσα από το εναγόμενο χρονική παράταση της σύμβασης και ζήτησε την απόδοση της χρήσης του ακινήτου. Ότι, παρά ταύτα, το εναγόμενο, μετά τη λήξη της διάρκειας της παραπάνω σύμβασης χρησιδανείου, δεν του έχει αποδώσει ελεύθερο το εν λόγω ακίνητο, αλλά παράνομα εξακολουθεί να το χρησιμοποιεί, αρνούμενο την απόδοσή του. Ότι, λόγω της παράνομης παρακράτησής του, υφίσταται ζημία από την απώλεια των μισθωμάτων, που θα κατέβαλλε το εναγόμενο για να μισθώσει άλλο όμοιο ακίνητο, τα οποία θα ανέρχονταν στο ποσό των 100.000 ευρώ μηνιαίως, ήτοι στο ποσό των 300.000 ευρώ για τη χρήση του ακινήτου επί τρεις μήνες μετά τη λήξη της σύμβασης, ποσό το οποίο το εναγόμενο εξοικονόμησε παράνομα και χωρίς νόμιμη αιτία σε βάρος της περιουσίας του και το οποίο υποχρεούται να του καταβάλει ως αποζημίωση. Για τους λόγους αυτούς και επικαλούμενος ότι ο ίδιος έχει άμεση ανάγκη χρήσης του ακινήτου του, για τις ανάγκες των υπηρεσιών του, ο ενάγων ζητούσε να υποχρεωθεί το εναγόμενο α/ να του αποδώσει το περιγραφόμενο παραχωρηθέν τμήμα του ακινήτου, όπως αυτό αποτυπώνεται στο επισυναπτόμενο στην αγωγή τοπογραφικό διάγραμμα, διατασσομένης της αποβολής του απ' αυτό, όπως και κάθε τρίτου έλκοντος δικαιώματα από το εναγόμενο, β/ να του καταβάλει για την παραπάνω αιτία, άλλως και επικουρικώς κατά τις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις, το ποσό των 300.000 ευρώ, ως αποζημίωση για την παράνομη χρήση του ακινήτου κατά τα χρονικά διάστημα τριών μηνών, ήτοι από 7-1-2019 έως την άσκηση της αγωγής και γ/ να του καταβάλλει εφεξής και για όσο χρονικό διάστημα παράνομα και χωρίς δικαίωμα κατακρατεί το ακίνητο, το ποσό των 100.000 ευρώ μηνιαίως. Ζητούσε, επίσης, να κηρυχτεί η απόφαση

προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί το εναγόμενο στη δικαστική του δαπάνη.

Επί της παραπάνω αγωγής εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, η εκκαλουμένη υπ' αρ. 27/2020 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χίου, με την οποία το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έκρινε εαυτό καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο, απέρριψε την αγωγή ως προς το δεύτερο εναγόμενο ως απαράδεκτη, δεχόμενο ότι αυτό δεν

νομιμοποιείται αυτοτελώς στις δίκες, αλλά εκπροσωπείται από το Δημόσιο, απέρριψε ως αόριστα τα αιτήματα της αγωγής για την καταδίκη του πρώτου εναγόμενου στην καταβολή του ποσού των 300.000 ευρώ, στην καταβολή του ποσού των 100.000 ευρώ μηνιαίως για το μέλλον, ήτοι μέχρι την απόδοση του επιδίκου και, μετά ταύτα, έκρινε ότι παρέλκει η έρευνα των επικουρικά προβληθέντων ισχυρισμών του εναγόμενου περί συμψηφισμού του ποσού,

ΘΕΩΡΗΣΗ ΠΟΥ ΤΥΧΟΝ ΘΑ ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΤΑΝ ΩΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ, ΜΕ ΤΟ ΠΟΣΟ ΠΟΥ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΕΙ ΣΤΗΝ
Η
ΕΙΣΗΓΗΣΗ
αύξηση της αξίας του επιδίκου, συνεπεία εργασιών συντήρησης και αναβάθμισής του από το εναγόμενο, όπως και το αίτημά του για τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης, προκειμένου να καθοριστεί η μισθωτική αξία του επιδίκου. Επίσης, απέρριψε ως αόριστη την επικουρική βάση της αγωγής για την καταβολή του αιτηθέντος ποσού κατά τις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις και απέρριψε ως μη νόμιμο το αγωγικό αίτημα περί αποβολής του εναγόμενου από το επίδικο ακίνητο, το επικουρικό αίτημα του εναγόμενου περί χορήγησης προθεσμίας για την περίπτωση που θα υποχρεωθεί στην απόδοση του ακινήτου, όπως και το αίτημά του περί απαλλαγής του από τα δικαστικά έξοδα. Κατά τα λοιπά, έκρινε την αγωγή παραδεκτή και νόμιμη, τόσο ως προς το κύριο αίτημά της, όσο και ως προς το παρεπόμενο περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 810, 816 ΑΚ, 906, 907, 908 παρ.1περ.α και 176 ΚΠολΔ. Περαιτέρω, χαρακτήρισε ως ένσταση, στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 342 ΑΚ, τον ισχυρισμό του εναγόμενου περί του ότι το ίδιο δεν βαρύνεται με υπαιτιότητα ως προς τη μη απόδοση του ακινήτου, αλλά αυτή οφείλεται σε λόγους ανωτέρας βίας, καθώς δεν κατέστη εφικτό, παρά τις προσπάθειές του, να βρει άλλον κατάλληλο χώρο για τη μεταφορά του ΚΥΤ από το επίδικο ακίνητο και απέρριψε την ένσταση αυτή ως αλυσιτελώς προβαλλόμενη, δεχόμενη ότι, ακόμα και αν η καθυστέρηση εκπλήρωσης της παροχής είναι ανυπαίτια, αυτή εξακολουθεί να οφείλεται και ο οφειλέτης απαλλάσσεται μόνο

9

cf

από τις έννομες συνέπειες των άρθρων 343 επ. ΑΚ και, εν προκειμένω, από την υποχρέωση αποζημίωσης για τη ζημία από την καθυστέρηση, αίτημα, όμως, του ενάγοντος, που ήδη απορρίφθηκε ως αόριστο. Ακολούθως, αφού εκτίμησε τις αποδείξεις και έκρινε ως ομολογημένα από το εναγόμενο τη μη ύπαρξη συμφωνίας περί ανανέωσης της ένδικης σύμβασης χρησιδανείου, τη λήξη αυτής και τη μη απόδοση του επιδικου ακινήτου, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως προς το πρώτο εναγόμενο και ως ουσιαστικά βάσιμη και το υποχρέωσε να αποδώσει στον ενάγοντα το περιγραφόμενο σ' αυτή τμήμα του επιδικου χρησιδανεισθέντος ακινήτου, απέρριψε στην ουσία του το αίτημα κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής και συμψήφισε τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων, λόγω της εν μέρει νίκης και εν μέρει ήττας τους στη δίκη.

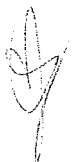
Κατά της παραπάνω απόφασης παραπονείται το εναγόμενο και ήδη εκκαλούν με την υπό κρίση έφεσή του και ζητεί την εξαφάνισή της, με σκοπό να απορριφθεί στο σύνολό της η σε βάρος του αγωγή. Ζητεί, επίσης, την καταδίκη του αντιδίκου του στην καταβολή των δικαστικών του εξόδων και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας

Από τις διατάξεις των άρθρων 810, 816 και 817 ΑΚ προκύπτει ότι η σύμβαση χρησιδανείου έχει ως περιεχόμενο την εκ μέρους του χρήστη παραχώρηση της χρήσης του κινητού ή ακινήτου πράγματος χωρίς αντάλλαγμα στον χρησάμενο, ο οποίος υποχρεούται να αποδώσει το πράγμα στο χρήστη μετά τη λήξη της σύμβασης, που μπορεί να συναφθεί είτε για αόριστο είτε για ορισμένο χρόνο. Σε περίπτωση μη επιστροφής του χρησιδανεισθέντος πράγματος κατά την ορισθείσα ημέρα λήξης του χρησιδανείου ή επιστροφής αυτού καθυστερημένα, ο χρησάμενος καθίσταται υπερήμερος και ο χρήστης δικαιούται να ζητήσει, εκτός από την παροχή, δηλαδή την επιστροφή του πράγματος, και αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη από την καθυστέρηση, κατά τα άρθρα 341 παρ. 1 και 343 παρ. 1 ΑΚ. Η αποζημίωση αυτή είναι δυνατό να συνίσταται σε αποκατάσταση τόσο της θετικής ζημίας, όσο και του διαφυγόντος κέρδους του χρήστη. Εάν το χρησιδάνειο αφορά ακίνητο και ο χρησάμενος δεν απέδωσε αυτό κατά τη λήξη του, ο χρήστης δικαιούται να ζητήσει ως αποζημίωση το διαφυγόν κέρδος, ήτοι εκείνο που με πιθανότητα, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, προσδοκούσε να λάβει από την εκμετάλλευση του ακινήτου του από την ημέρα, που έπρεπε να του επιστραφεί (άρθρο 298 ΑΚ), όπως είναι τα

μισθώματα που θα λάμβανε από την εκμίσθωσή του (ΑΠ 449/2014, ΤριμΕφ/Λαρ 241/2014, ΜονΕφ/Λαρ 195/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Κατά το άρθρο 330 ΑΚ, «Ο οφειλέτης ενέχεται, αν δεν ορίστηκε κάτι άλλο, για κάθε αθέτηση της υποχρέωσής του, από δόλο ή αμέλεια, δική του ή των νομίμων αντιπροσώπων του. Αμέλεια υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές», ενώ κατά το άρθρο 341 παρ. 1 ΑΚ, «αν για την εκπλήρωση της παροχής έχει συμφωνηθεί ορισμένη ημέρα, ο οφειλέτης γίνεται υπερήμερος με μόνη την παρέλευση της ημέρας αυτής» και κατά το άρθρο 342 ΑΚ, «Ο οφειλέτης δεν γίνεται υπερήμερος αν η καθυστέρηση της παροχής οφείλεται σε γεγονός για το οποίο δεν έχει ευθύνη». Γεγονός για το οποίο υπέχει ευθύνη ο οφειλέτης, κατά το προαναφερόμενο άρθρο 330 ΑΚ, είναι, κατά κανόνα, κάθε δόλια ή από αμέλεια αθέτηση της ενοχικής υποχρέωσής του και γεγονός για το οποίο δεν υπέχει ευθύνη είναι κάθε εύλογη αιτία, λόγω της οποίας δικαιολογείται η μη εκπλήρωση ή η μη προσήκουσα εκπλήρωση της παροχής του, η οποία όμως δεν μπορεί να αποδοθεί σε δόλο ή αμέλειά του, αλλά σε τυχηρό, ήτοι σε γεγονός, που δεν προβλέφθηκε, ούτε μπορούσε να προβλεφθεί ή να αποφευχθεί σε σχέση με τη μη εκπλήρωση ή τη μη προσήκουσα εκπλήρωση της παροχής από ένα μέσο συνετό άνθρωπο, όταν δηλαδή την ίδια συμπεριφορά θα επεδείκνυε κάθε επιμελής άνθρωπος, ευρισκόμενος υπό τις ίδιες συνθήκες, καταβάλλοντας τη συνήθη προσπάθεια εκπλήρωσης (ΑΠ 1967/2017, ΑΠ 513/2016, ΑΠ 1980/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η υποκειμενική προϋπόθεση του οφειλέτη, ήτοι το γεγονός για το οποίο υπέχει ευθύνη, τεκμαίρεται και την έλλειψή της, στην περίπτωση ειδικότερα της υπερημερίας του, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 342 ΑΚ, κατά την οποία ο οφειλέτης καταλύει τις στηριζόμενες στην υπερημερία του απαιτήσεις του δανειστή, με την ένσταση ότι η καθυστέρηση της παροχής του οφείλεται σε γεγονός για το οποίο δεν έχει ευθύνη, οφείλει να επικαλεστεί και να αποδείξει ο ίδιος (ΑΠ 572/2020, ΑΠ 1184/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η επίκληση και η απόδειξη της έλλειψης υπαιτιότητας του οφειλέτη της παροχής, κατά τη διάταξη του άρθρου 342 ΑΚ, κατατείνει στην αποτροπή των δυσμενών συνεπειών της υπερημερίας, ήτοι αναιρεί τις οριζόμενες κατά νόμο συνέπειες αυτής, που είναι, κυρίως, η υποχρέωση αποζημίωσης για τη ζημία του δανειστή από την καθυστέρηση της παροχής (άρθρο 343 ΑΚ) και η ευθύνη του οφειλέτη και για τα τυχηρά (άρθρο 344 ΑΚ), αλλά δεν αναιρεί την κύρια υποχρέωση για την

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

εκπλήρωση της παροχής. Ήτοι, αν η καθυστέρηση της παροχής είναι ανυπαίτια, η καθυστερούμενη παροχή εξακολουθεί να οφείλεται, εκτός αν συντρέχουν οι όροι του άρθρου 343 παρ.2 ΑΚ και ζητηθεί από τον δανειστή αποζημίωση για μη εκπλήρωση (Γεωργιάδης-Σταθόπουλος: Αστικός Κώδικας, άρθρο 343 παρ.1, σ. 240, Γεωργιάδης: Ενοχικό Δίκαιο, Γενικό Μέρος, σ. 271 παρ.13, σ.277 παρ.30, ΑΠ 305/2004 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκείμενη περίπτωση, το εκκαλούν, με τον μοναδικό λόγο της έφεσής του, όπως αυτός εκτιμάται από το Δικαστήριο, ισχυρίζεται ότι το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου απέρριψε τον ισχυρισμό του περί έλλειψης υπαιτιότητάς του για τη μη απόδοση του επιδίκου ακινήτου μετά τη λήξη της ένδικης σύμβασης χρησιδανείου και περί του ότι η μη απόδοσή του οφείλεται σε λόγους ανωτέρας βίας και επαναφέρει τον εν λόγω ισχυρισμό του, που συνιστά την εκ του άρθρου 342 ΑΚ, σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 330 του ίδιου Κώδικα, ένσταση. Σημειώνεται ότι με το δικόγραφο της έφεσης το εκκαλούν δεν πλήττει την εκκαλουμένη κατά το μέρος που, μετά την εκτίμηση των αποδείξεων, δέχθηκε ότι η συμφωνηθείσα διάρκεια της ένδικης σύμβασης χρησιδανείου έληξε την 6-1-2019, ότι δεν ανανεώθηκε με συμφωνία των συμβαλλομένων και ότι το χρησιδανεισθέν ακίνητο δεν αποδόθηκε μετά τη λήξη του στον ενάγοντα και ήδη εφεσίβλητο Δήμο, αλλά, αντίθετα, συνομολογεί τα γεγονότα αυτά και προσβάλλει την εκκαλουμένη μόνο κατά το μέρος που απέρριψε την άνω ένστασή του, η οποία, όπως προαναφέρθηκε και προκύπτει από το σκεπτικό της εκκαλουμένης, απορρίφθηκε ως αλυσιτελής και δεν κρίθηκε στην ουσία της. Συνεπώς, μόνο κατά το μέρος αυτό μεταβιβάζεται η υπόθεση ενώπιον του παρόντος δευτεροβάθμιου Δικαστηρίου, το οποίο περιορίζεται στην έρευνα της υπόθεσης μέσα στα όρια, που καθορίζονται από την έφεση, κατ' άρθρο 522 ΚΠολΔ (ΑΠ 470/2018, ΑΠ 781/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη νομική σκέψη της παρούσας, εφόσον η σύμβαση χρησιδανείου συμφωνηθεί ορισμένης διάρκειας και παρέλθει ο χρόνος λήξης αυτής, ο χρησάμενος καθίσταται αυτοδικαίως υπερήμερος και υποχρεούται σε απόδοση του χρησιδανεισθέντος. Η υποχρέωσή του αυτή, ήτοι η εκπλήρωση της κύριας εκ της σύμβασης παροχής του, δεν συναρτάται με τους λόγους, για τους οποίους δεν προέβη στην απόδοση του χρησιδανεισθέντος κατά τη λήξη της διάρκειας της σύμβασης ούτε η

υποχρέωσή του αυτή αναιρείται από την έλλειψη υπαιτιότητάς του για την καθυστέρηση απόδοσης ή από τη μη απόδοση του χρησιδανεισθέντος για λόγους ανωτέρας βίας, παρά μόνο η έλλειψη τυχόν οποιασδήποτε υπαιτιότητάς του αναιρεί τις περαιτέρω συνέπειες της υπερημερίας του, ήτοι, στην προκειμένη περίπτωση και κατά τα αιτηθέντα με την αγωγή, την υποχρέωση του χρησάμενου εναγόμενου σε αποζημίωση του χρήστη ενάγοντος, για τη ζημία που αυτός υπέστη λόγω της μη απόδοσης του ενδίκου ακινήτου μετά τη λήξη της ένδικης σύμβασης. Με την εκκαλουμένη, όμως, απόφαση δεν επιδικάστηκε τέτοια αποζημίωση, αλλά αυτή απέρριψε τα σχετικά αγωγικά αιτήματα ως αόριστα και διέταξε μόνο την απόδοση του χρησιδανεισθέντος ακινήτου, λόγω της λήξης της συμφωνηθείσας διάρκειας της μίσθωσης και της μη ανανέωσης αυτής. Καθώς, δε, η υποχρέωση του εναγόμενου για εκπλήρωση της καθυστερούμενης παροχής του, ήτοι για απόδοση του ενδίκου ακινήτου, εξακολουθεί να υφίσταται, ακόμα και αν η μη απόδοσή του είναι ανυπαίτια, η ως άνω ένστασή του δεν ασκεί οποιαδήποτε νομική επιρροή στην υποχρέωσή του απόδοσης του επιδίκου, στην οποία και μόνο διατάχθηκε με την εκκαλουμένη, και, συνεπώς, τυγχάνει απορριπτέα ως αλυσιτελής και άνευ εννόμου συμφέροντος προβαλλόμενη. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που δέχθηκε τα ίδια, με παρόμοια αιτιολογία, η οποία συμπληρώνεται από την παρούσα, δεν έσφαλε κατά την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και, δη, της διάταξης του άρθρου 342 ΑΚ και, επομένως, ο περί του αντιθέτου μοναδικός λόγος της έφεσης είναι απορριπτέος. Μετά ταύτα, πρέπει να απορριφθεί η έφεση στην ουσία της και να καταδικαστεί το εκκαλούν στα δικαστικά έξοδα του εφεσίβλητου για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, καθώς υποβλήθηκε σχετικό αίτημα (άρθρα 106, 176, 183, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), τα οποία, όμως, θα επιβληθούν μειωμένα, κατ' άρθρο 22 ν. 3693/1957, που διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 52 αρ. 18 ΕισΝΚΠολΔ και όπως τούτο ισχύει μετά την υπ' αριθμ. 134423/1992 Κοινή Απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης (ΦΕΚ 11/τ.Β'/20-1-1993), που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 5 παρ. 12 του ν. 1738/1987 (ΑΠ 589/2015, ΑΠ 294/2014, ΑΠ 1362/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1/ 26-2-2021 έφεση κατά της υπ' αριθμόν 27/2020 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χίου (τακτική διαδικασία) αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση τυπικά και

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την έφεση στην ουσία της.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του εκκαλούντος τα δικαστικά έξοδα του εφεσίβλητου για τον παρόντα δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στη Μυτιλήνη, στις 16 Μαρτίου 2022 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στη Μυτιλήνη, στις 31 Μαρτίου 2022, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ελεονώρα

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

[Signature]

[Signature]

